

Το Βελοούχι

Όργανο Επικοινωνίας των Απανταχού Νεοχωριτών • Ιανουάριος - Φεβρουάριος - Μάρτιος - Απρίλιος - Μάιος 2014 • 15ος χρόνος • Αρ. φύλλου 63 • Διανέμεται δωρεάν

Γραφεία: Αλφειωνίας 26, Υμηττός Τ.Κ. 11632 Αθήνα • Τηλ.: 210 7623211 • e-mail:sgalatas@gmail.com

«Μικρά και μεγάλα από το χωριό»

Γράφει ο Πρόεδρος του Δ.Σ. **Άγγελος Δημητρέλης**

Συγχωριανοί γεια σας, μετά από ένα εξάμηνο περίπου εκδίδουμε την εφημερίδα μας και επικοινωνούμε και πάλι μαζί. Η οικονομική κρίση βλέπετε επηρέασε και την έκδοση της εφημερίδας της οποίας το κόστος από 300 € που ήταν πριν 2 χρόνια έφτασε τώρα τα 600. Η έκδοσή της έχει παραμείνει ίδια, αλλά αυξήθηκαν τα τέλη ταχυδρόμησης αφού κόπηκε η ατέλεια που είχαμε σαν Σύλλογος. Έτσι περιορίσαμε την εφημερίδα μας σε 2 φύλλα κατ' έτος. Πάντως ότι και να γίνει πρέπει η εφημερίδα να βγαίνει, να μαθαίνουμε τα νέα του Χωριού μας, τα τελευταία πολύ άσχημα, να επικοινωνούμε, να γράφουμε απόψεις, θέσεις, ιδέες για την βελτίωση των συνθηκών του Χωριού, λαογραφικά στοιχεία, να βάζουμε φωτογραφίες από τους όμορφους τόπους του Χωριού μας, να διατηρήσουμε αυτή την επαφή, **για να μη ξεχαστούμε.**

Έτσι λοιπόν πέρασε και αυτός ο Χειμώνας, όχι πολύ κρύος, αρκετά όμως γκρίζος. Η οικονομική κρίση που μαστίζει την χώρα, μας έχει επηρεάσει όλους, άνοστες γιορτές Χριστουγέννων χωρίς το δώρο, άνοστο το Πάσχα χωρίς το δώρο Πάσχα, ανεργία στους νέους, οι οποίοι χωρίς δουλειά δεν μπορούν να προγραμματίσουν το μέλλον τους ούτε καν το παρόν τους. Εμείς οι πιο μεγάλοι προσπαθούμε να βοηθήσουμε τα παιδιά συρρικνώνοντας το ήδη συρρικνωμένο εισόδημά μας. Όλα αυτά επηρεάζουν αρνητικά την ψυχολογία μας, το κέφι μας, την ζωντάνια μας, ακόμα και αυτό το χαμόγελό μας. Οι κυβερνώντες λένε να κάνουμε υπομονή και θα έρθουν καλύτερες μέρες, άλλοι επιμένουν ότι θα υπάρχουν και χειρότερες και εμείς, ο απλός λαός στη μέση να μας πηγαίνουν και να μας φέρνουν μια από δω και μια από 'κει. Και τα κατάφεραν να μας υπνωτίσουν, έτσι ώστε να μένουμε αδρανείς χωρίς να αντιδρούμε. Τέλος πάντων σας κούρασα και ίσως να σας μελαγχόλησα και δυστυχώς θα σας στενοχωρήσω. Δεν μπόρεσε και πάλι το Χωριό μας και οι συγχωριανοί μας να ευχαριστηθούν το Πάσχα και την Άνοιξη. Τη Μεγάλη Εβδομάδα έφυγε από την ζωή η συμπαθέστατη και καλοκάγαθη κυρά Σοφία η Κισάκη. Έφυγε στα 103 χρόνια ήσυχη, γαλήνια και χαμογελαστή όπως ήταν πάντα. Ο Θεός να την αναπαύσει. Η Άνοιξη στο χωριό μας είναι πανέμορφη, δεν την χαρήκαμε όμως συγχωριανοί. Μέσα στην καρδιά της Άνοιξης και εντελώς ξαφνικά έφυγε από την ζωή η δασκάλα η Ιωάννα Κρέτση η σύντροφος του Δημήτρη. Ήταν πολύ νέα η Ιωάννα για να φύγει, είναι κρίμα. Θα μου λείψει το σοβαρό χαμόγελό της και οι λίγες αλλά μεστές κουβέντες της. Ίσως ήταν το πεπρωμένο της, η Ιωάννα ήρθε στη ζωή για να μορφώσει ανθρώπους, να φτιάξει μια υπέροχη οικογένεια, να κάνει δύο όμορφα και δημιουργικά παιδιά, να χαρεί εγγόνια και μετά να φύγει, πεπρωμένο ίσως, αλλά κρίμα ήταν νέα.

Συγχωριανοί σας στενοχώρησα και εγώ χάλια είμαι, βλέπω το Χωριό μας σιγά - σιγά να λιγοστεύει, οι ελπίδες μας λοιπόν στους νέους, να παντρευτούν να κάνουν παιδιά, ας υπάρχει οικονομική κρίση δεν πειράζει, θα περιορίσουμε τις ανέσεις που συνηθίσαμε, δεν ήταν ποτέ δημιουργικές. Δημιουργία είναι η οικογένεια, θα υπάρξουν προβλήματα και ευθύνες, εκεί όμως ορθώνουμε ανάστημα και παλεύουμε για να τα ξεπεράσουμε. Εκεί φαίνεται η δύναμη και η ψυχή του ανθρώπου, στην επιβίωσή του, στην περιφρούρηση και εξασφάλιση της οικογένειας που φτιάχνει.

Αυτά είχα να σας γράψω, εύχομαι τον 15Αύγουστο να τα πούμε και να υπάρξουν ευχάριστα γεγονότα για να ξεφύγουμε από τα δυσάρεστα.

Καλή Αντάμωση και Καλό Καλοκαίρι.

Αναφορά στην εφημερίδα μας

Μέσα από την καρδιά μου, θέλω να εκφράσω τις ευχαριστίες μου στους αγαπητούς μου συγχωριανούς, **Άγγελο Δημητρέλη** και **Σεραφείμ Γαλατά**, που συνεχίζουν «ηρωικά» να προωθούν και να συντάσσουν την ιστορική μας εφημερίδα.

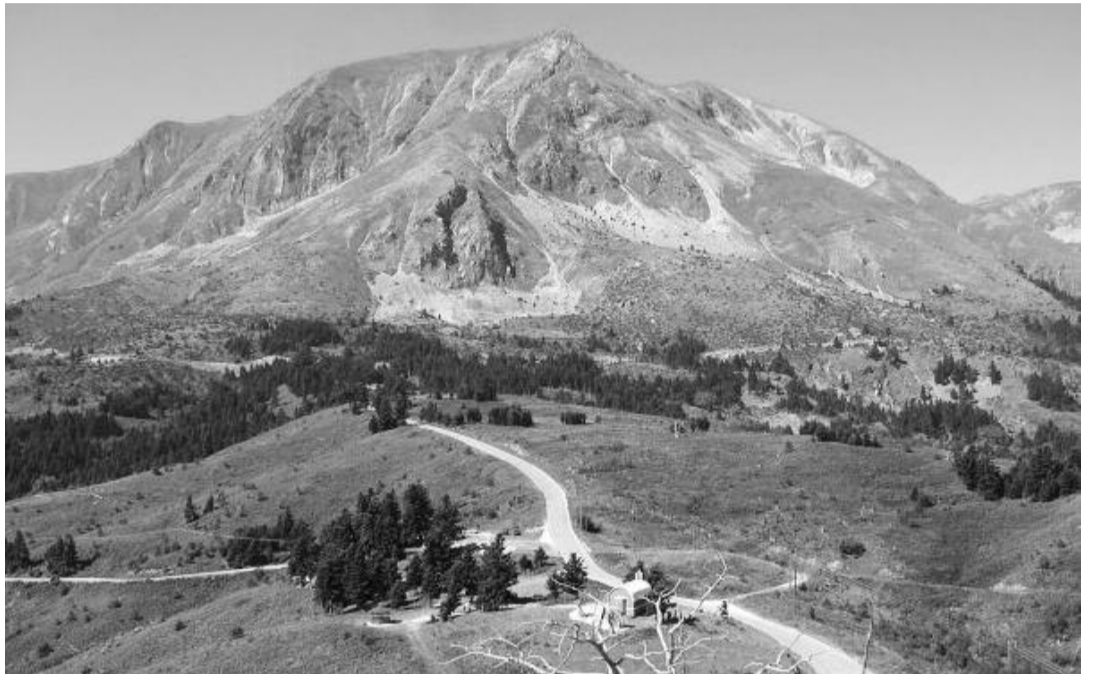
Τους συγχαιρώ, που παρόλη τη δυσμείνεια των καιρών καταχωρούν με ήθος και ζήλο το φύλλο μας.

Η εφημερίδα «**Το Βελοούχι**» είναι η γραπτή αποτύπωση του Νεοχωριού Τιμωρηστού μέσα στον χρόνο και αποτελεί την κυριότερη πηγή πολιτιστικής παρακαταθήκης όλων των περασμένων, των παρόντων και το κυριότερο, μελλοντικών γενεών...

Γι' άλλη μια φορά, χαιρόμαι και νιώθω υπερήφανη που δουλεύουμε όλοι με τον τρόπο μας για να σταθεί η εφημερίδα όρθια...

Το Νεοχώρι μας το αξίζει!

Τζένη Κουράντου

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Την Πέμπτη 14 Αυγούστου 2014, παραμονή του Δεκαπενταύγουστου, στις 11:00 π.μ. θα χαρούμε να μαζευτούμε όπως πάντα στην Ετήσια Γενική Συνέλευση των μελών του Π. Συλλόγου για ν' ανταλλάξουμε απόψεις, για να κουβεντιάσουμε τρέχοντα θέματα που αφορούν το χωριό μας και για να μοιραστούμε όλοι μαζί τους προβληματισμούς μας για το παρόν και το μέλλον.

Σας περιμένουμε όλους!

Από το Δ.Σ. του Συλλόγου

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

Από 25 Απριλίου 2014 υπάρχει στο χωριό άμεση πρόσβαση σε internet μέσω WiFi / Hot Spot. Ευχαριστούμε τη Δημοτική Αρχή για τις ενέργειές της.

“Άνοιξη και Ανάσταση...”

Γράφει ο **Σεραφείμ Γαλατάς**

Έχουν γραφεί κατά καιρούς πλείστα όσα άρθρα, για την Άνοιξη και την Ανάσταση του Κυρίου η οποία επί της ουσίας συμβολίζει την Ανάσταση της ζωής και της φύσης. Αισθάνθηκα όμως την ανάγκη να γράψω κι εγώ λίγα λόγια για αυτό το σημαντικό γεγονός του κύκλου της ζωής.

Αν θα χρειαζόταν να αξιολογήσουμε τις εποχές του χρόνου, είμαι βέβαιος ότι όχι μόνο συναισθηματικά αλλά και ουσιαστικά θα επιλέγαμε την Άνοιξη ως την σημαντικότερη στιγμή στο ρολόι του χρόνου. Απ' αυτήν ξεκινούν τα πάντα. Είναι η στιγμή κατά την οποία ανασταίνεται η ζωή. Αυτή η ζωή που είναι θαμμένη στο χώμα και την εποχή αυτή ξεχνύεται και κατακλύζει με λουλούδια την ύπαιθρο. Μέσα στο απέραντο σύμπαν μόνο σε τούτο τον ανθισμένο πλανήτη υπάρχει άνοιξη γιατί μόνο η γη, διαθέτει το θείο προνόμιο της ζωής.

Αφορμή γι' αυτές τις σκέψεις αποτέλεσε η εποχή που διανύουμε, το άρωμα του αέρα, ο αθόρυβος ήχος της διεργασίας όλων των μορφών ζωής που συνεπαίρνουν τη φύση, τα φύτρα των σπόρων που σπάνε τα δεσμά της χειμωνιάτικης νάρκης τους, τα μπουμπουκία με το ελπιδοφόρο φουσκωμά τους, ερεθισμένα από τον οργασμό των χυμών μέσα τους, τα πολύχρωμα χαλιά κεντημένα στο παχύ πράσινο καμβά στις πλαγιές των βουνών και στις πεδιάδες, τα χρώματα και τα αρώματα των λουλουδιών που μεθούν τον ήλιο και τις μέλισσες.

Όλα είναι μια χαρά. Η Άνοιξη είναι χαρά. Η ζωή είναι χαρά. Μια χαρά που κανείς δεν μπορεί να εμποδίσει τον ερχομό της. Που κινείται με τους δικούς της νόμους, τους Θεϊκούς νόμους έξω από τα πλαίσια της ανθρώπινης σκοπιμότητας.

Η Άνοιξη δεν λογαριάζει ούτε πόλεμο, ούτε καταστροφή, ούτε πτώχευση. Είναι η βασιλική έκφραση μιας Χάρης, της Χάρης του Θεού στον αποτυχημένο άνθρωπο. Χωρίς αυτήν θα βασι-

λευε εδώ και πολύ καιρό η ανυπαρξία μας.

Δεν θα πρέπει να αποτελεί σύμπτωση ότι η Άνοιξη ήταν η εποχή της μεγάλης εξόδου του Ισραήλ από την Αίγυπτο. Τότε που ο αληθινός Θεός, με θαυμαστό τρόπο, ελευθέρωσε το λαό Του από τη σκλαβιά και καθιέρωσε τη μεγαλύτερη εορτή των Εβραίων, το Πάσχα.

Φυσική συνέπεια, η θυσία του πραγματικού Αμνού του Θεού στο σταυρό, που αποτελούσε την εκπλήρωση του Εβραϊκού Πάσχα και ο θρίαμβος της Ανάστασής Του που επακολούθησε, να είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με την πανέμορφη εποχή. Η ανάσταση του Χριστού από τον Θεό, δείχνει τη νίκη της ζωής απέναντι στο θάνατο, όπως ακριβώς ο σπόρος του σταριού, που “όταν σαπίσει πολύ καρπό φέρνει”. (Ιωάν.12/1β'24)

Ο Θεός θέλησε μέσα από τις διεργασίες της Άνοιξης κάθε χρόνο, να δώσει το μήνυμα της ελπίδας στον νεκρό από την απελπισία άνθρωπο. Ναι! “Ο Θεός και τον Κύριο ανέστησε και εμάς θα αναστήσει δια της δυνάμεώς Του” μας λέει ο Απόστολος Παύλος (Α' Κορ.6/ς'14).

Άνοιξη και Ανάσταση είναι έννοιες ταυτόσημες. Δεν μπορείς να δεχτείς τη μία και να απορρίψεις την άλλη. Δεν μπορείς ν' απολαμβάνεις την πρώτη και να αμφισβητείς τη δεύτερη. Γράφει ο Απόστολος Παύλος: “Ανόητε, εκείνο που εσύ σπέρνεις, δεν παίρνει ζωή, εάν δεν πεθάνει πρώτα... Έτσι είναι και με την ανάσταση των νεκρών. Εκείνο που σπέρνεται είναι φθαρτό, εκείνο που ανασταίνεται άφθαρτο” [Α' Κορ. 15/ιε'36,42].

“Να, μάκρυνε ο χειμώνας, πέρασε η βροχή και πάει.

Τα λούλουδα φανήκανε στη γη.

Κόντεψε ο καιρός για το τραγούδι

κι ακούστηκε της τρυγόνας η φωνή.

Φουσκοδεντριά στη συκιά κι ανθενωδιά

Συνέχεια στην 2η σελ.

Κοινωνικά

Εκείνοι που έφυγαν

- > Στις 27/4/2014 απεβίωσε η **Ιωάννα Κρέτση** ετών 68, σύζυγος Δημητρίου Κρέτση.
Ο Θεός να την αναπαύσει.
- > Στις 15/4/2014 απεβίωσε η **Σοφία Κιτσάκη** ετών 103.
Ο Θεός να την αναπαύσει.
- > Το Φεβρουάριο του 2014 απεβίωσε ο **Σταύρος Δημητρέλης** ετών 91.
Ο Θεός να τον αναπαύσει.
- > Στις 28/4/2014 απεβίωσε η **Γεωργία Γαλατά** ετών 87.
Ο Θεός να την αναπαύσει.

ΔΩΡΕΕΣ - ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

1. Η κα **Ευγενία Κολοπού-Αμαξοπούλου** έκανε δωρεά 2 τάβλι στο Σύλλογο Νεοχωριτών.
2. Ο **Νίκος Κοτόπουλος** του Σάββα, εις μνήμην της θείας του Σοφίας Κιτσάκη, έκανε δωρεά 50€ υπέρ του Συλλόγου Νεοχωριτών.
3. Η κα **Αριστέα Μανιού** 50€ εις μνήμην συζύγου της Γεωργίου Μανιού.

Ευχαριστήριο

Η οικογένεια Γεωργίου Μανιού (σύζυγος και παιδιά) ευχαριστούν θερμά όλους τους συγχωριανούς Νεοχωρίτες που συμπαραστάθηκαν ολόψυχα στο βαρύ πένθος τους από το χαμό του συζύγου και πατέρα αιμνήστου Γεωργίου. Ευχόμενοι από βάθους καρδιάς υγεία σε όλους και ότι το καλύτερο.

4. Συνδρομή 50€ ο κ. **Σαρρής Στέλιος**.
5. Ο **Βαγγέλης και η Λία Χουλιάρα** εις μνήμην Ιωάννας Κρέτση κατέβαλαν 50€ υπέρ του Συλλόγου μας.

“Το Βελούχι”

Έκδοση του Συλλόγου Απανταχού Νεοχωριτών «Παναγία η Γλυκοφιλούσα»
Ιδιοκτήτης: Σύλλογος Νεοχωριτών
Τυμφορηστού Φθιώτιδας

Συντακτική Επιτροπή Το Δ.Σ. του Συλλόγου

Ε. Δημητρέλης Τηλ.: 6947944593
e-mail:dimitreliseu@hotmail.com
Σ. Γαλατάς, Τηλ. 6983453929
Μ. Χαϊλά, Τηλ. 6984731655
Σ. Ελεφάντη, Τηλ. 6944667052
και από Λαμία ο Ηλίας Σπυρόπουλος

Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση - Εκτύπωση:
Εκδόσεις - Γραφικές Τέχνες
Καρπούζη Αριστέα & Υιός Ο.Ε.
Θεοδοσίου 23 Ίλιον
Τηλ.: 210 2619003 & 210 2619696
e-mail:karpouzi@otenet.gr

Συγχαρητήρια

• Ο **Νίκος Κρέτσης** ως παίχτης της ΑΕΚ, αναδείχθηκε καλύτερος παίχτης - MVP στον τελικό του League Cup Volley Ανδρών «Νίκος Σαμαράς» 2013-14 και ήταν χωρίς αμφιβολία το πρόσωπο της διοργάνωσης και σήκωσε το κύπελλο που κατέκτησε η ομάδα του.

• Οι **32οι Μαθητικοί Αθλητικοί Αγώνες Στίβου** που διοργάνωσαν τα Ελληνογαλλικά σχολεία της Ευρώπης έγιναν στη Βαρκελώνη στις 18 Μαΐου 2014. Ήταν μια καταπληκτική εμπειρία για την Ελληνική αποστολή που έφερε εξαιρετικά αποτελέσματα στους ημιτελικούς και τελικούς αγώνες!!! Η χαρά των παιδιών της ΣΤ' Δημοτικού που αγωνίστηκαν στο Ολυμπιακό Στάδιο της Βαρκελώνης, ήταν απεριόριστη, διότι στο ίδιο στάδιο το 1992 η Βούλα Πατουλίδου ως χρυσή ολυμπιονίκης στα 100μ. εμπόδια, μας έκανε τους Έλληνες περήφανους. Στην Ελληνική ομάδα συμμετείχαν 9 δωδεκάχρονα παιδιά που πέτυχαν σπουδαίες διακρίσεις, ανάμεσα σε 3.000 μαθητές κυρίως από τη Γαλλία και την Ισπανία. Τα μετάλλια που έφερε η Ελληνική ομάδα ήταν:

2 Χρυσά στον δρόμο 150μ., 2 Ασημένια στο άλμα εις μήκος και στην ταχύτητα 60μ. και ένα Χάλκινο στη σκυταλοδρομία κοριτσιών!!!
Η ΙΣΙΔΩΡΑ ΞΕΝΑΚΗ (κόρη της Αγάπης Κουτά και του Ματθαίου Ξενάκη) έφερε 2 από τα προαναφερόμενα μετάλλια: 1 Ασημένιο στο αγώνισμα ταχύτητας 60μ. και 1 Χάλκινο στην ομαδική σκυταλοδρομία 4x60μ.
Η στιγμή της απονομής χαρακτηρίστηκε βαθιά στην μνήμη των παιδιών και έκανε τους γονείς τους και τα σχολεία μας υπερήφανους.

Ιωάννα Κρέτση Αφιέρωμα στη μνήμη της

Εντελώς ξαφνικά έφυγε από κοντά μας η συγχωριανή μας Ιωάννα Κρέτση-Παπασταμάτη, συνταξιούχος δασκάλα, σύζυγος του Δημήτρη Κρέτση.

Ο αδόκητος θάνατός της, ο αναπάντεχος θάνατός της, μας ξάφνιασε όλους και βύθισε στο πένθος την οικογένειά της, αλλά και όλη τη μικρή κοινωνία του χωριού μας.

Η Ιωάννα ήταν άνθρωπος υγιής, γεμάτη ζωή και ενεργητικότητα.

Και η πλέον νοσηρά φαντασία δεν θα μπορούσε να φανταστεί ότι ήταν δυνατόν να φύγει από κοντά μας για το μεγάλο ταξίδι του ανθρώπου, του κάθε ανθρώπου.

Γεννήθηκε στο Νεοχώρι Υπάτης, μεγάλωσε στη Λαμία όπου τελείωσε το Δημοτικό και το Γυμνάσιο και στη συνέχεια σπούδασε στην τότε Παιδαγωγική Ακαδημία Λαμίας, όπου και πήρε το πτυχίο της παιδαγωγού - δασκάλας.

Διορίστηκε και υπηρέτησε σε πολλά σχολεία της Ευρυτανίας και Φθιώτιδας και τα τελευταία χρόνια της υπηρεσίας της

στην πόλη της Λαμίας.

Απ' όπου και αν πέρασε άφησε ανεξίτηλα τα ίχνη της ευσυνειδησίας της, της εργατικότητάς της και του καλού της χαρακτήρα.

Μαθητές της ακόμη τη θυμούνται και την ευγνωμονούν, διότι τόσα τους έδωσε και τους άνοιξε το δρόμο της ζωής.

Γνωρίστηκε με το δικό μας Δημήτρη και αποφάσισαν να συνοδοιπορήσουν στη ζωή.

Δημιούργησαν σωστή και καλή οικογένεια και μορφώσαν τα παιδιά τους, τον Κώστα και το Νίκο, με αρχές και λίαν αποδεκτά από τον κοινωνικό τους περίγυρο.

Το χωριό μας το αγάπησε περισσότερο από το δικό της χωριό και σε κάθε ευκαιρία ήταν κοντά του, διακοπές, γιορτές, εκδηλώσεις κ.λπ.

Αισθανόταν περισσότερο Νεχωρίτισσα από μας που γεννηθήκαμε στον τόπο αυτό.

Έχαιρε της εκτίμησης όλων μας και ουδέποτε ήρθε σε αντιπαράθεση, διαφωνία,

σύγκρουση με κάποιο συγχωριανό μας.

Απολάμβανε πάντα τη φύση, τις ομορφιές και την ωραία ζωή του χωριού μας και ένιωθε ευτυχισμένη κοντά στα παιδιά της, στην οικογένειά της, σε συγγενείς, φίλους και συγχωριανούς.

Άλλες όμως οι βουλές του ανθρώπου άλλα ο Θεός κελεύει.

Έτσι εντελώς απροειδοποίητα, μας στέρησε από την παρουσία της και την πήρε στον πάνω κόσμο, όπου δεν υπάρχει λύπη, πόνος και στεναγμός. Ετάφη στο Νεκροταφείο των Λουτρών Υπάτης, όπου υπάρχουν οι τάφοι των γονέων της και των προγόνων της.

Αειμνηστη Ιωάννα.

Μέσα από τις αγκάλες του Θεού, σε παρακαλούμε να στέλνεις την αγάπη σου στο Δημήτρη και τα παιδιά σου, που τόσο την έχουν ανάγκη, αλλά και σ' όλους μας που όλα αυτά τα χρόνια ζήσαμε μαζί και σε θεωρούσαμε δικό μας άνθρωπο.

Ηλίας Σπυρόπουλος

“Άνοιξη και Ανάσταση...”

Συνέχεια από την 1η σελ.

στ' αμπέλι

Σήκω ομορφιά κι έλα μου αγαπημένη.”

(Ασμα Ασμάτων)

Ο Τ. S. Eliot στην “Ερημη χώρα” γράφει,
“Ο Απρίλης είναι ο μήνας ο σκληρός γεννώντας μας απ' την πεθαμένη γη τις πασχαλιές, σμίγοντας θυμωση κι επιθυμία, ταράζοντας με τη βροχή της άνοιξης ριζές οκνές.”

“Ο χειμώνας μας ζέσταινε, σκεπάζοντας τη γη με το χιόνι της λησμονιάς, θρέφοντας λίγη ζωή μ' απόξερους βολβούς”.

Ας φανταστούμε τον χειμώνα που ζεσταίνει (τη σκέψη και την ψυχή), γιατί το χιόνι καλύπτει τη νέκρω κι έτσι ξεχνάς το θάνατο, είναι “το χιόνι της λησμονιάς”. Μέσα στο χιόνι λίγη ζωή, οι “απόξεροι βολβοί”, το σπέρμα της ζωής, που μετά το χειμώνα, θα βλαστήσει, θα ανθίσει η ζωή. Άραγε ποιος μπορεί ν' αρνηθεί ότι απ' τη νύχτα γεννιέται η μέρα;

Η ελπίδα δε σβήνει, φωλιάζει στη γη, φωλιάζει μέσα μας. “Θύμωση κι επιθυμία”... Θυμάσαι και ζεις, επιθυμείς για να ζήσεις, για να ζεις...

Ο Ελύτης στο έργο του “Μαρία Νεφέλη” γράφει:

“Αν δεν στηρίζεις το ένα σου πόδι έξω απ' τη Γη, ποτέ σου δεν θα μπορέσεις να σταθείς επάνω της”.

Ο έρωτας της ζωής κι η ελπίδα μάς τρέφουν σε κάθε εποχή. Αλλιώς δε θα υπήρχαμε ακόμη-θα είχαμε εξαφανιστεί εμείς και ο κόσμος.

Βαθιά τα νιώθουν όλα και τα εκφράζουν οι αρχαίοι πρόγονοί μας στους μύθους και στη λογοτεχνία τους. Υμνούν την ομορ-

φιά, το κάλλος της φύσης και του ανθρώπου, θρηνούν για το χαμό της μέσα στο δαμαστή των πάντων, τον “πανδαμάτορα” χρόνο.

“Όσο εξούσε ο Άδωνης, όμορφ' η Αφροδίτη, πέθαν' εκείνος κι έδωσε το κάλλος της μαζί του.

“αλί της” λένε τα βουνά, “αλί του” λεν τα δέντρα,

για το δικό της τον καημό και τα ποτάμια κλαίνε,

δακρύνουν για τον Άδωνη στα όρη κι νερομάνες.

Και τα λουλούδια άλικά βάφοντ' από τον πόνο-

μες στα φαράγγια η θεά σέρνει πικρό τραγούδι:

“αλί της της Κυθέρειας, ο Άδωνης εχάθη”.

(Από μετάφραση στο “Επιτάφιος Αδώνιδος”, Βίων ερωτικός ποιητής εκ Σμύρνης)

Η φύση χάνει το σφρίγος, τη ζωντάνια της· μοιάζει νεκρή μες στο χειμώνα, με άλλη χάρη όμως, όταν για παράδειγμα το χιόνι την καλύπτει. Άραγε η ομορφιά πεθαίνει πράγματι;

Αν δε δοκιμάσει η φύση το θάνατο, αν δεν κατεβούν η Περσεφόνη κι η Ευρυδίκη στον Άδη, πώς θα “αναστηθούν” και πώς από τη θλίψη θα γεννηθεί η χαρά; Μέσα από τον πόνο για το χαμένο Διόνυσο βγαίνουν οι αλαλαγμοί χαράς των θιασωτών του για την επανεμφάνισή του.

Γι' αυτό το πάθος του Ιησού που τροφοδοτεί την ανέφραστη χαρά των πιστών του για την ανάστασή του έδεσαν τόσο πολύ με τη φύση του ελληνικού λαού, ενός λαού που πόνησε βαθιά από πολλά δεινά σ' αυτό τον τόπο στο πέρασμα των αιώνων, κι όμως η δύναμη της θέλησής του τον αναδείκνυε νικητή των αντιξοοτήτων, ξαναγεννημένο και αναστημένο με νέες δυνάμεις κάθε φορά: όπως, πάλι στους μύθους του, το πουλί “φοίνικας” που καίγεται, στάχτη γίνεται και από την τέφρα του ξαναγεννιέται.

“Μια αναφορά στο ορεινό οικοσύστημα στο οποίο ανήκει το χωριό μας και την πανίδα του...”

Γράφει ο Σεραφεύμ Γαλατάς

Όπως έχω ήδη αναφέρει, δεν μπορώ να πω πως έχω ιδιαίτερα οικολογικά αισθήματα σύμφωνα με τον τρόπο που σκέφτονται οι δηλωμένοι οικολόγοι της χώρας μας. Χωρίς προστριβές λοιπόν, θέλω να αναφερθώ στη μαγεία του οικοσυστήματος της περιοχής μας και την πανίδα που ζει και αναπτύσσεται μέσα σ' αυτό.

Οι κάτοικοι της περιοχής μας, με ήπιες σχετικά μορφές χρήσης των πλουτοπαραγωγικών πηγών που τους παρείχε η περιβάλλουσα δασική περιοχή, διαφύλαξαν επί αιώνες τις συνθήκες δυναμικής ισορροπίας του ορεινού αυτού οικοσυστήματος.

Τα τελευταία χρόνια όμως, οι συνθήκες έχουν δραματικά αλλάξει και εδώ όπως και σε άλλες περιοχές, σε ένα από τα σημαντικότερα και πιο ευάλωτα στοιχεία του ορεινού οικοσυστήματος, το δάσος, το οποίο και απειλείται άμεσα με υποβάθμιση και καταστροφή: πυρκαγιές, υπερβόσκηση, υπερεκμετάλλευση, μεγάλα τεχνικά έργα χωρίς περιβαλλοντικό σχεδιασμό, υπερθέρρευση (κυνήγι) της άγριας πανίδας, είναι μερικά από τα βασικά αίτια.

Τα προλεχθέντα είναι μια απλή αναφορά στο δασικό οικοσύστημα που περιβάλλει το χωριό μας. Δεν είναι παρά μια εισαγωγή για το κυρίως θέμα του άρθρου που αναπτύσσεται κατωτέρω, και αφορά τους πραγματικούς κατοίκους του δάσους. Όσον αφορά την υπερθέρρευση, πρέπει να παρατηρήσω πως οι κυνηγοί του χωριού μας, κάνουν απειροελάχιστη ζημιά στην υπάρχουσα άγρια πανίδα, μπροστά στις οργανωμένες ομάδες κυνηγών οι οποίοι συρρέουν στην περιοχή, οι οποίοι με οδηγούς γνώστες της περιοχής, στήνουν “παγάνες” στα “γιατάκια” και στο “διάβα” των θηραμάτων.

“Οι πραγματικοί κάτοικοι του δάσους”

Ένας απ' τους πιο όμορφους τετράποδους κατοίκους του δάσους μας είναι το **Ζαρκάδι**.

Το Ζαρκάδι ανήκει στην οικογένεια των ελαφιδών και αποτελεί ένα από τα πιο ιδιαίτερα ζώα. Το Ζαρκάδι είναι ευγενές και όχι ιδιαίτερα μεγαλόσωμο ζώο. Είναι αποκλειστικά φυτοφάγο και εξαιρετικά δειλό, κινούμενο κυρίως τις πολύ πρωινές ώρες ή τις απογευματινές. Ζευγαρώνει στα τέλη Οκτωβρίου και συνήθως τα θηλάκια κυοφορούν 2 μικρά. Τα αρσενικά Ζαρκάδια φύουν κέρατα τα οποία στην αρχή είναι καλυμμένα με βελούδο αλλά στην συνέχεια τρίβοντάς τα επάνω σε δέντρα απομακρύνουν την σαρκική αυτή επικάλυψη και μένει το κέρατο. Στην Ελλάδα αποτελεί την κύρια τροφή του λύκου αλλά και του λύγκα. Η θήρευσή του επιτρέπεται σχεδόν σε όλη την Ευρώπη αλλά απαγορεύεται στην Ελλάδα. Η γεύση του είναι εξαιρετική και το κρέας του θρεπτικό.

Υπάρχουν δεκάδες προβλημάτων που αφορούν την παρουσία και την ανάπτυξη αυτού του ωραίου οπληφόρου θηλαστικού. Κάποιοι φανατικοί πολέμιοι του κυνηγιού θα ισχυριστούν πως η υπερθέρρευση του, είναι ο βασικός λόγος της σταδιακής ελάττωσης του πληθυσμού των Ζαρκαδιών. Δεν έχουν αναφερθεί ποτέ όμως στα δεκάδες εξ αυτών που έχουν βρεθεί νεκρά (σε λιγότερο ορεινές περιοχές), λόγω της εκτεταμένης ύπαρξης και χρήσης των χημικών φυτοφαρμάκων.

Έτσι οποιαδήποτε τοπική ανάκαμψη και αύξηση του πληθυσμού τους, δεν πρόκειται να εξασφαλίσει την επάρκεια του είδους στο οικοσύστημα της περιοχής μας. Απεναντίας με δεδομένη την μείωση της παραδοσιακής κτηνοτροφίας και του κτηνοτροφικού κεφαλαίου στην περιοχή, αναδεικνύεται η αναγκαιότητα της ενίσχυσης και αύξησης του πληθυσμού αυτού του όμορφου οπληφόρου θηλαστικού στο σύνολον του ορεινού οικοσυστήματος του Τυμφρηστού. Θα πρέπει λοιπόν, να συνεχιστεί η προστασία του ζαρκαδιού, χωρίς αιτιολογικό.

Σε χώρες που επιτρέπεται το κυνήγι του ζαρκαδιού, τονίζεται ότι υπάρχουν παράλληλα και μεγάλοι πληθυσμοί ελαφιών. Το ελάφι είναι ζώο θηλαστικό, μηρυκαστικό, ανήκει και αυτό στην οικογένεια των ελαφιδών και στην τάξη των αρτιοδακτύλων. Είναι όμορφο, λεπτόσωμο, με κοντό καστανόχρωμο μαλακό τρίχωμα. Το κεφάλι του είναι μικρό, με ρύγχος μυτερό. Έχει μεγάλα όμορφα μάτια και λεπτά ευκίνητα πόδια. Το αρσενικό έχει στο κεφάλι του κέρατα μεγάλα με διακλαδώσεις που ανανεώνονται κάθε χρόνο και μοιάζουν με φύλλα πλατιά. Μένοντας στο κυνήγι των ελαφιών, η σχεδόν εξαφάνισή του απ' τα ελληνικά δάση, επιβάλλει την καθολική συνέχιση της προστασίας του.

Το αγριογούρουνο είναι το μεγαλύτερο και δυνατότερο θήραμα της χώρας μας. Το κυνήγι του απαιτεί την άψογη γνώση των συνθηκών του και την άριστη συνεργασία των μελών της ομάδας των γουρουνοκυνηγών, χωρίς να ξεχνάμε την απαραίτητη συμβολή ικανών γουρουνοσκυλων. Είναι το θήραμα που δεν συστήνεται για τον μοναχικό κυνηγό. Για τους γνώστες του κυνηγιού του, το αγριογούρουνο αποτελεί πρόκληση, ενώ για τους άπειρους μπορεί να είναι επικίνδυνο. Στην περιοχή μας, όπως και σε άλλες περιοχές της χώρας, ειδικά τα τελευταία χρόνια, ο πληθυσμός τους έχει αυξηθεί σε ανησυχητικό βαθμό, με αποτέλεσμα να προκαλούν πληθώρα ζημιών σε καλλιέργειες, και την παραγωγή καστώνων και άλλων συνανθών προϊόντων.

Τα λιθαδία είναι θιότοποι του λαγού και της ορεινής πέρδικας. Τα δύο αυτά είδη συμβάλλουν στη λειτουργία των λιθαδικών οικοσυστημάτων δεδομένου ότι θεωρούνται είδη-κλειδιά της τροφικής αλυσίδας, συγχρόνως όμως συμμετέχουν σε διάφορες οικολογικές διεργασίες, όπως της αναπαραγωγής και εξάπλωσης των φυτικών ειδών με τη μεταφορά των σπόρων τους.

Είναι γενικά παραδεκτό πως η συμπεριφορά των λαγών, διαφέρει ανάλογα με την εποχή. Το κείμενο ερώτημα είναι γιατί συμβαίνει αυτό.

Το καλοκαίρι η νύχτα είναι πολύ μικρή, με αποτέλεσμα οι λαγοί να έχουν πολύ χρόνο για να τραφούν. Για τον λόγο αυτό, το καλοκαίρι βγαίνουν πολύ νωρίς απ' τα “γιατάκια” τους – οι περισσότεροι από μας έχουμε δει λαγούς το καλοκαίρι πριν νυχτώσει να περιφέρονται – αλλά και επιστρέφουν πολύ αργά σ' αυτά. Εκτός των άλλων, προσπαθώντας να τραφούν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα γίνεται, δεν διανύουν μεγάλες αποστάσεις, αλλά παραμένουν στο ίδιο χωράφι ή στον ίδιο τόπο πολλή ώρα.

Το καλοκαίρι συμβαίνει επίσης και το εξής: πολύ κοντά στα βραδινά ίχνη υπάρχουν και τα πολύ φρέσκα κι αυτό γιατί ο λαγός πήγε προς το γιατάκι του και απ' αυτή τη στιγμή μέχρι τον χρόνο της ιχνηλασίας, το χρονικό διάστημα που μεσολαβεί είναι πολύ μικρό. Έτσι ο ιχνηλάτης βρίσκει πολύ πιο εύκολα τα φρέσκα ίχνη – ντορούς, γι' αυτό και δεν ασχολείται πολύ με τους βραδινούς λόγω της ξηρασίας. Ακριβώς γι' αυτό ο κυνηγός με τα σκυλιά του, το καλοκαίρι μπορεί να “σηκώσει” πολύ πιο εύκολα τον λαγό από άλλες εποχές.

Δεν πρέπει να ξεχνά κανείς, πως το καλοκαίρι υπάρχουν πολλοί νεαροί λαγοί, οι οποίοι είναι λιγότερο πονημένοι απ' τους μεγάλους και έμπειρους λαγούς. Άλλωστε, οι νεαροί λαγοί κάνουν λιγότερα κόλπα, οπότε και τα σκυλιά δεν δυσκολεύονται πολύ στην ανεύρεσή τους. Είναι λοιπόν ιδανική εποχή εκπαίδευσης των λαγόσκυλων το καλοκαίρι.

Όσον αφορά τις θέσεις που οι λαγοί προτιμούν να κρύβονται τη θερμή εποχή του καλοκαιριού, είναι συνήθως οι μεγάλες ρεματίες με πυκνή βλάστηση, τα δάση και γενικά ότι μπορεί να προσφέρει δροσιά και προστασία απ' τη ζεστασιά των καλοκαιρινών ημερών.

Τον χειμώνα με τα κρύα, οι λαγοί συνήθως κάνουν “γιατάκι” σε μέρη προσήλια και απαγγία, όπου το πρώτο φως της ημέρας θα τους ζεστάνει. Τις κρύες μέρες γενικά του χρόνου, για να εκμεταλλευτούν τον ήλιο, συνήθως δεν κρύβονται σε θάμνους. Συχνότερα κάνουν “γιατάκι” ανάμεσα σε πέτρες, στο άνοιγμα κάποιου θάμνου ή ακόμα και ανάμεσα σε χόρτα και φτέρες, για να είναι εκτεθειμένοι στην ηλιακή ακτινοβολία. Εξαιτίας όμως της τέλει παραλλαγής του με το φυσικό περιβάλλον και της πλήρους ακινησίας που διατηρεί μέσα στο “γιατάκι” του (μαζεμένος, ακίνητος και με τ' αυτιά του να ακουμπούν σχεδόν στην πλάτη, μοιάζει πολύ με πέτρα), πολύ δύσκολα μπορούμε να τον δούμε.

Πέρδικα... Η λεβεντοπερπατούσα Ρήγισσα των Ελληνικών βουνών...

Η πέρδικα ανήκει στην τάξη των ορνιθόμορφων που η εμφάνισή τους πηγαίνει πίσω στην παλαιόκαινο περίοδο, πριν από 50-60 εκατομμύρια χρόνια. Η τάξη αυτή περιλαμβάνει πουλιά μέσου, αλλά και μεγάλου μεγέθους. Εντάσσεται στην οικογένεια των Φασιανιδών, που περιλαμβάνει 178 είδη σε όλο τον κόσμο και στην υποοικογένεια των περδικίνων στην οποία ανήκουν 132 είδη περπίου.

Ένα απ' τα τρία είδη της πατρίδας μας το οποίο ζει και στην περιοχή μας είναι η Πετροπέρδικα - Ορεινή - Βουνίσια. Η κλασική πέρδικα των δημοτικών μας τραγουδιών και παραδόσεων. Λέγεται και πέρδικα η Ελληνική, στολισμένη με διάφορα κοσμητικά επίθετα όπως ρήγισσα, αηδονολαλούσα, βασίλισσα του βουνού, αφού κυρίως ζει σε απότομες βουνοπλαγιές. Η πετροπέρδικα ζει την σημερινή εποχή, συνήθως σε μεγάλο υψόμετρο πάνω από 800 μέτρα, σε θαμνώδεις και βραχύδεις εκτάσεις.

«Μοιάσε της πετροπέρδικας, της αηδονολαλούσας, που κάνει δεκαχτώ πουλιά, κανένα δεν αρνιέται. Κι αν πέσει και πάρει ο αετός, ένα απ' τα πουλιά της, κάνει καιρό να πει νερό, θολώνει και το πίνει!»

Μπεκάτσα... Η Βασίλισσα του δάσους...

«Πέσανε μπεκάτσες»

έλεγαν τα παλιά χρόνια, όταν αγρίευε ο καιρός και η παγωνιά απλωνόταν σαν μαγνάδι. Βέβαια δεν έπεφταν οι μπεκάτσες, απλώς έφταναν πεινασμένες μέχρι τα χωράφια και τους κήπους διωγμένες από τους λόγγους και τις πλαγιές των Αγράφων, βουνά αφιλόξενα τώρα λόγω ψύχους, για τις βασίλισσες που κατέφευγαν στην επικράτεια τους.

Βασίλισσες από τις χώρες του Βορρά. Γι' αυτό και μεγαλόσωμες και με ράμφος επίμηκες. Και μια ιδέα αγέρωχες. Κατέβαιναν αναζητώντας τον επιούσιο. Αν και με τη νύχτα έχουν άριστες σχέσεις - νύχτα με πανσέληνο ή με καινούργιο φεγγάρι ξεκινούν τις μεταναστεύσεις τους. «Όχι στο καρτέρι της μπεκάτσας! Είναι ανανδρό να σκοτώνεις έτσι τη βασίλισσα του δάσους!» συμβούλευαν οι έμπειροι κυνηγοί τους νεώτεροι. «Καλύτερα μια μονάχα και με φέρμα». Αμ' δε. Η βασίλισσα γινόταν άφαντη. Το φτέρωμά της, με το συνδυασμό των χρωμάτων του δάσους, της παρείχε την ιδανική και πλήρη κάλυψη. Η οξύτατη ακοή της έπειτα και τα μεγάλα της ολόγλυκα μάτια. Μεγαλομάτα, Βελουδομάτα, Μακρομούτα Αφέντρα, Γαλαζοπόδαρη, Τσιγγάνα, Βασίλισσα, Κυρά, Μυστηριώδης, Ξυλόκοτα, Σουλτάνα, Ασκαλώπας, τέλος δεν έχουν τα ονόματα που της χαρίστηκαν.

Η μαγική ιστορία του πουλιού αυτού είναι γεμάτη κινδύνους αλλά και θρύλους. Ο λαός μας πιστεύει ότι στα σπλάχνα της κρύβεται μαργαριτάρι και ότι τα σωθικά της είναι μαργαριταρένια. Έχει δε τραγουδήσει:

Της πέρδικας το πέταγμα, του τρυγονιού το νάζι, και της μπεκάτσας το πρα-πρα μες στην καρδιά με σφάζει.

Έχει κι ο λόγγος μια άκομα Βασίλισσα, αλλά έκπτωτη... Την Κυριαρίνα...

Είναι μια μεγαλόσωμη τσίχλα με πυκνά στίγματα στο στήθος και την κοιλιά. Το κάτω μέρος της φτερούγας της είναι υπόλευκο. Πετάει χαρακτηριστικά, πότε φτεροκοπώντας και πότε μισοκλείνοντας και πότε γλιστρώντας. Συναντάται σε μικρά κοπάδια ή μοναχικά. Είναι είδος μεταναστευτικό, και έρχεται στη χώρα μας το φθινόπωρο για διαχείμαση, αλλά αναπαράγεται και στην Ελλάδα, σε μικρότερους όμως πληθυσμούς.

Ονομάζεται Κυριαρίνα και είναι όμοια με την τρυγόνα. Η ιστορία της που είναι τραγική όπως όλων των έκπτωτων βασιλέων, λέγει ότι είχε δυο μεγαλύτερες αδερφές. Την Μήλω και την Ρόιδω. Ήταν και οι δυο όμορφες όπως άλλωστε φαίνεται και απ' τα ονόματά τους, αλλά η Κυριαρίνα, που ονομαζόταν τότε Χρυσοφεγγαράτη, ήταν σύμφωνα με την παράδοση ηλιογέννητη. Κάθε πρωί οι αδερφές της λούζονταν, χτενίζονταν, στολίζονταν και ρωτούσαν τον Ήλιο:

Ήλιε μ' Ήλιε μ' και κύρη μου, απ' τη Μήλω κι απ' τη Ρόιδω ποια είν' η ομορφότερη;

Κι ο Ήλιος απαντούσε:

Είν' κι η Μήλω, είν' κι η Ρόιδω, σαν τη Χρυσοφεγγαράτη άλλη μια δεν είναι.

“Φεγγάρι...”

Γράφει η Ασπασία Μανιού-Μαρκοπούλου

Στην κορυφή του Βελουχιού ο ήλιος σαν θα γύρει, στα μαύρα πέπλα σαν ντυθεί η φύση γύρω, το μωροφόρο θα φανεί στου ουρανού το παραθύρι Φεγγάρι για να στείλει άγιο μύρο.

Χορό λαμπρό έχουνε στήσει φεγγάρι κι άστρα, στην καταπράσινη του Βελουχιού πλαγιά τη γιορτινή, πιασμένα πλάι – πλάι θαρρείς χίλια δυο χέρια στεφανωμένος ουρανός χαρά παντοτινή.

Φεγγάρι, αυγουσιάτικο φεγγάρι φωτίζεις λόγγους κι ακρογιαλιές και ξενουχιάς όλη τη νύχτα στου Κρέτσ’ τ’ αλώνι τις απόκρημνες πλαγιές.

Φεγγάρι ταξιδιαίτικο κι ονειρεμένο, τη νύχτα εσύ φωτίζεις και μαγεύεις τις φυλλωσιές των δέντρων καθρεπτίζεις και καρτεράς το γλυκοχάραμα να σβήσεις.

Ζωγράφους και ποιητές εσύ εμπνέεις με τη χλωμόδη σου ομορφιά και αργοσβήνεις την αυγούλα στου Βελουχιού την αγκαλιά.

Η Υγεία στο Νεοχώρι Τυμφρηστού

Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Δ. Τσιάκας, Θεολόγος

Στο Νεοχώρι Τυμφρηστού, όσοι κάτοικοι ζούσαν μέχρι το 1940, είχαν πολύ καλή υγεία, διότι τους διευκόλυνε πολύ ο καθαρός αέρας, το οξυγόνο, το υψόμετρο και η εργασία, η γεωργική και η κτηνοτροφική ως και η λιτή διατροφή. Χοληστερίνη, τριγλυκερίδια και σάκχαρο δεν είχαν. Έπειτα τα κρύα τα νερά που σε κάθε περιοχή εύρισκε ο κάτοικος του χωριού και ο οδοιπόρος. Τον ωφελούσε πολύ η χειρωνακτική εργασία και οδοιπορία. Για να ζήσει κανείς στον κάμπο και στη Λαμία κινδύνευε από την ελονοσία. Ούτε ψυγεία ήταν για να πίνει κανείς κρύο νερό. Έλεγαν «ψωμί και κρεμμύδι να φάω και να είμαι στον καθαρό αέρα». Παρ’ όλα ταύτα δεν έπαυαν να υπάρχουν οι ασθένειες.

Την ανακοπή καρδιάς την έλεγαν «συγκοπή καρδιάς».

Τα εγκεφαλικά τα έλεγαν «ημιπληγία».

Οι παιδικές ασθένειες θέριζαν τα μικρά παιδιά. Η γρίπη θέριζε τους γέροντες. Έλεγαν «άμα ακούσει ο γέροντας τον κούκο (πουλί) την άνοιξη, πήδηξε το χαντάκι». Όταν άσπριζαν τα μαλλιά και τα γένεια εθεωρείτο γέροντας. Από τα 60 και μετά ήταν γέροντας. Σπάνια έφτανε ο γέροντας τα 70 και τα 80. Φάρμακα δεν υπήρχαν, θερμομέτρα, πιεσόμετρα δεν υπήρχαν. Χρήματα για να πάνε στους γιατρούς δεν υπήρχαν. Οι γιατροί δεν είχαν πολλές γνώσεις. Στο Μαυρίλο ήταν ένας γιατρός ο Δεδούσης και στο Καρπενήσι ο Φραγκάκης. Για να φέρει κάποιος το γιατρό από το Καρπενήσι καβάλα στο μούλαρι χρειαζόνταν πολλά χρήματα, τα οποία δεν υπήρχαν. Όταν ήταν στα τελευταία του κάποιος, τότε έφερναν το γιατρό. Με τα βότανα προσπαθούσαν να γίνουν καλά. Τσάι, χαμομήλι, τήλιο, εντριβή, ρετσινόλαδο, κομπρέσες, βυζικάντι. Στο Νεοχώρι ήταν ένας πρακτικός που έκανε το γιατρό. Ο Μαργιώτης Βαγγέλης (Μαργιωτοβαγγέλης). Είχε κάποιο βιβλίο που διάβαζε. Έκανε και τον μάμμο. Όταν πέθανε τον διαδέχθηκε ο γιος του Σεραφείμ (Σεραφούλας). Όταν πονούσε πολύ κάποιος δόντι, το έβγαζε με τανάλια η Γιαπούλη Καλίτσα. Την μαμμή έκανε και η Μανιού Ζαχαρούλα (Κβελοζάχαινα).

Γύρω στα 1930 έρχονταν και παραθέριζαν Νεοχωρίτες γιατροί και προσέφεραν βοήθεια ο Μηχώτης Στέφανος και Ζαμπίκος Κώστας.

Το 1919 θέρισε τον κόσμο η θανατηφόρα γρίπη. Θραύση έκανε η φυματίωση. Δεν ήξεραν και έτρωγαν από το ίδιο πιάτο φαγητό, έπιναν από το ίδιο παγούρι νερό. Στα μνημόσυνα όταν τελειώνει η λειτουργία έπιναν με ένα ποτηράκι κονιάκ. Όταν ήταν γάμος έπιναν μια γουλιά κρασί από την τσίτσα, ένα ξύλινο παγούρι.

Κάποτε στον κάτω μαχαλά κάποιος αρρώστησε και έλεγε στη γυναίκα του «Σύρε μαρή στο Καρπενήσι κι φέριμ’ ένα φάρμακο να γίνου καλά, δε βλέπεις θα πεθάνου;»

Με τι χρήματα να αγοράσει φάρμακο και τι φάρμακο θα έφερνε να γίνει καλά ο άρρωστος; Τι να κάνει η γυναίκα του πήρε κάποιο δοχείο ή μπουκάλι και πήγε στο δρόμο προς το Καρπενήσι και κάθισε στα τριφύλλια ή στους πλατάνους και κάτι του έφτιασε. Γύρισε το βράδυ και του το έδωσε να πιεί. Ήπιε και είπε: «αί!!», νόμισε ότι ήταν γιατρικό.

Το 1949 έγινε το Νοσοκομείο και το Σανατόριο. Το 1948 βγήκε η πενικιλίνη και σώθηκε ο κόσμος. Οι γυναίκες σώθηκαν με την καισαρική τομή. Το 1949 αρρώστησε από γρίπη με πυρετό ο πατέρας μου και στο νοσοκομείο της Λαμίας που τον πήγαμε δεν είχαν πενικιλίνη και με έστειλαν στα εξωτερικά φαρμακεία να αγοράσω πενικιλίνη. Το 1930 περίπου διαδόθηκε και διαφημιζέτο η ασπιρίνη σαν παυσίπονο.

Συνέντευξη

Εφεξής στην εφημερίδα του χωριού θα έχουμε συνεντεύξεις. Θα προσπαθήσουμε να καλύψουμε πρόσωπα, γεγονότα και καταστάσεις, θα δοθεί λόγος σε όλους να πουν μερικά πράγματα, να εκφράσουν την άποψή τους. Αρχής γενομένης της παρούσας συνέντευξης από τη γιαγιά μου, **Τσιούρη Σοφία**. Τις περισσότερες φορές τη ρωτάω για το τι γίνονταν παλαιότερα στο χωριό. Αμέτρητες ιστορίες.....

1. Τι θυμάσαι από το παλιό σχολείο;

Για να πάμε στο σχολείο, χτύπαγε η καμπάνα. Ετοιμαζόμασταν, παίρναμε τις μαρούδες μας, έπρεπε να είμαστε απαραίτητως καθαρά (αν και φτωχά τα ρουχάκια μας ήμασταν όλα καθαρά) και φεύγαμε. Δείχναμε ιδιαίτερο σεβασμό στον κύριό μας.

Μπαίναμε στην αίθουσα και πριν ξεκινήσει το μάθημα σηκωνόμασταν όλα μαζί όρθια και λέγαμε το πάτερ ημών. Έπειτα, μας έβαζε ο δάσκαλος τα διάφορα μαθήματα της ημέρας. Μετά στα διαλείμματα βγαίναμε και παίζαμε. Παίζαμε σκλαβάκια, βόλει, τα κορίτσια επί το πλείστον, είχαμε κήτους και φτιάχναμε λουλούδια. Πολύ όμορφα λουλούδια! Γιατί ο κύριός μας τα αγαπούσε πολύ. Και εμείς προσπαθούσαμε ποιο θα φτιάξει τα ομορφότερα!

2. Πολλά παιδιά στο σχολείο;

Πολλά παιδιά στο σχολείο και ήμασταν όλα αγαπημένα. Όποιο δεν ήξερε το μάθημα, φρόντιζε το διπλανό παιδί. Το μεσημέρι φεύγαμε, πηγαίναμε σπίτι μας. Οι γονείς μας λείπαν στα κτήματα. Μας άφηναν το φαγητό σκεπασμένο, να γυρίσουμε να φάμε.

3. Τι μαθήματα κάνατε;

Μαθηματικά, θρησκευτικά, γεωμετρία, χαρτοπλεκτική. Πάρα πολύ ωραία μαθήματα.

4. Είχες αγαπημένο δάσκαλο;

Ναι (εννοεί τον Χαρίλαο Μηχιώτη). Και μ’ αγαπούσε μέχρι τελευταία, γιατί ήμουν ήσυχος παιδί.

5. Άλλοι δάσκαλοι που διδάξαν στο χωριό;

Εκτός από τον Χαρίλαο, ο Γούλας. Ο τελευταίος, τον οποίο δεν πρόλαβα εγώ, ήταν ο Λάμπου από το Παλιόκαστρο.

6. Το γεγονός ότι γκρεμίστηκε το σχολείο τι αισθήματα σου προξενεί;

Ας αφήσουμε τα παλιά! Το σχολείο γκρεμίστηκε. Δυστυχώς το χωριό μας δεν το σεβάστηκε. Ήταν τόσο μεγάλο το σχολείο, που φιλοξενούσε 100 παιδιά. Ήταν εφοδιασμένο με θρανία, με έδρες, με υδρόγειο σφαίρα, με πίνακες. Επικρατούσε πολύ τάξη και σεβασμός στον κύριο μας. Δεν μαλώναμε ποτέ. Κι αν μαλώναμε... κρυφά να μην μας δει ο δάσκαλός μας και στεναχωρηθεί, γιατί ήταν πολύ καλός.

7. Πώς εορταζόταν η γιορτή του 15Αύγουστου;

Μόνο με μια λειτουργία, με ένα ύψωμα, ένα μεγάλο πρόσφορο. Θα βγάλαμε την εικόνα έξω, σαν αρτοκλασία, αλλά μόνο με ένα πρόσφορο. Θα το διάβαζε ο παπάς, θα πηγαίναμε να χαιρετίσουμε την εικόνα της Μεγαλόχαρης και θα βάζαμε ό,τι είχε ο καθένας υπέρ της εκκλησίας. Ευλαβικά θα χαιρετούσαμε την εικόνα. Τα απογεύματα, “με το στόμα” οι κοπέλες, οι πιο μεγάλες ξεκινούσαν το χορό, αλλά και οι άνδρες. Όλοι αγαπημένοι, χωρίς κουτσομπολιά και παρεξηγήσεις και χορεύανε. Δεν υπήρχαν κουτσομπολιά και παρεξηγήσεις τότε. Αν δεν υπήρχε συγγένεια, είχαμε δυνατή φιλία.

8. Η “εικόνα” του χωριού σήμερα πώς σου φαίνεται;

Καθόλου ωραία! Δυστυχώς! Γιατί έχει αλλάξει πάρα πολύ. Ο κόσμος δεν είναι όπως ήμασταν μια φορά, αγαπημένοι. Κάνουμε ότι αγαπάμε ο ένας τον άλλο, αλλά δυστυχώς υπάρχει ζήλεια.

9. Τι θα ήθελες να αλλάξει στο χωριό;

Αγάπη, συνεννόηση και να σταματήσουν οι παρεξηγήσεις.

10. Σαν μεγαλύτερη Νεοχωρίτισσα τι θα ήθελες να γίνει στο χωριό; να προβληθεί για παράδειγμα, να μιλάνε για το χωριό;

Βέβαια! Μ’ αρέσουν πάρα πολύ οι νέοι. Είναι αρκετά μορφωμένοι και έξυπνα παιδιά. Έχουνε το ένα με το άλλο αγάπη και σεβασμό και μπορούν να φτιάξουν το χωριό, να φτιάξουν κάποια έργα καλά. Να μην “σβήσει” το μ-

κρό και όμορφο χωριό μας.

11. Μια ευχή για το τέλος.

Εύχομαι να δω το χωριό, να δω τα παιδιά όλα όπως είναι σήμερα. Να πάνε η αγάπη, ο σεβασμός και η εκτίμηση μέχρι τα γηρατιά τους.

Σ’ ευχαριστώ πολύ γιαγιά!

Συμβουλές ομορφιάς από το χωριό...

Όλο και συχνότερα στις μέρες μας καταφεύγουμε οι νεότεροι σε συμβουλές των μεγαλύτερων για διάφορα θέματα. Στη μαγειρική για παράδειγμα οι νέες κοπέλες, θα ρωτήσουν τις μάνες τους. Το παρόν άρθρο αφορά κυρίως στις γυναίκες, καθώς περί καλλυντικών ο λόγος.... Δηλαδή μερικές παλιές συμβουλές ομορφιάς...

Χρησιμοποιούσαν το δεντρολίβανο για να κάνουν τα μαλλιά τους λαμπερά. Τα καρυδότσουφλα για τα μαύρα στυλνά μαλλιά. Το Ξυδόνηρο για την πρόληψη της ψείρας και για να κάνουν τα μαλλιά τους να γυαλίζουν. Χρησιμοποιούσαν το δαφνόξυλο για να βάφουν τα φρύδια τους. Τον αφρό από το φρεσκοαρμεγμένο γίδινο γάλα για να κάνουν πίνιγκ στο πρόσωπο. Τέλος χρησιμοποιούσαν το προζυμόνηρο στο πρόσωπο για ενυδάτωση.

Χάιλα Μερσίνη

ΣΤΟ ΟΜΟΡΦΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Νοέμβριος 2011

Ήμουν παιδάκι πού ‘φυγα μια μέρα απ’ το χωριό μου, μα δεν το ξέχασα ποτέ το έχω φυλαχτό μου.

Είναι φτωχό πολύ φτωχό το όμορφο χωριό μας, γι’ αυτό το απαρνηθήκαμε είναι το ριζικό μας.

Έχει πράσινο πολύ και δροσερές βρυσούλες, με κρύα γάργαρα νερά και με πολλές ραχούλες.

Η άγια εκκλησία μας με το καμπαναριό, στην άκρη στην πλατεία ομορφαίνουν το χωριό.

Και σαν βρεθούμε στο χωριό όλοι οι ξενιτεμένοι, μας πνίγει η συγκίνηση νιώθουμε ευτυχημένοι.

Εκεί θα δούμε συγγενείς και φίλους να τα πούμε, θα θυμηθούμε τα παλιά παιδιά θα αισθανθούμε.

Και σαν έρθει η ώρα μας να φύγουμε και πάλι, ο πόνος μας είναι βαρύς η πίκρα μας μεγάλη.

Φίλοι, γνωστοί και συγγενείς μακριά και αν βρεθούμε, το όμορφο χωριούδάκι μας ποτέ να μην ξεχνούμε.

Φτωχό μας όμορφο χωριό σ’ έχουμε στην καρδιά μας, κι όπου και αν μας φέρει η ζωή είσαι στα όνειρά μας.

Ηλίας Σπυρόπουλος

Τούτος ο τόπος

Τούτος ο τόπος είν’ ένας μύθος από χρώμα και φως ένας μύθος κρυφός με τον κόσμο του ήλιου δεμένος. Καθ’ αυγή ξεκινά ν’ ανταμώσει ξανά το δικό του αθάνατο γένος.

Τούτος ο τόπος είν’ ένας κήπος με κλαμένα παιδιά στη γαλάζια ποδιά κάποιας μάνας για πάντα χαμένης που συντρόφοι ορφανοί καρτερούν να φανεί στο κατώφλι μιας πόρτας κλεισμένης.

Τούτος ο τόπος είν’ ένας βράχος σα σπαθί κοφτερός που σοφός ο καιρός θα τον κάνει τραγουδι μια μέρα και θα ‘ρθούν εποχές που οι φτωχές μας ψυχές το σκοπό του θ’ ακούν στον αγέρα.

Ν. Γκάτσος